

[Alfred Kristensen.]

trykkende familieforhold, militærtjeneste og deslige taler for det, kan ansættes til et mindre beløb end den fulde skattepligtige indtægt. Jeg går ud fra, at denne regel i allerhøjeste grad indtil dette øjeblik er blevet benyttet til at give et slags etableringsnedslag, og at den fortsat vil blive benyttet, uanset om den nye regel er kommet ind i loven. Jeg kan ikke se, at den nye regel indeholder andet end måske det modsatte af, hvad der har været tanken med den, for medens § 23, stk. 7, er meget elastisk, så fastsætter den nye regel meget snævre rammer, særlig hvis de administrerende myndigheder vil lægge folketingsudvalgets betænkning til grund for de retningslinier, hvorefter man haver sig at rette, og det går jeg ud fra at man vil gøre. Man vil, når man læser folketingsudvalgets omtale af dette spørgsmål, se, at der er så stramme rammer her, at det nåleøje, der bliver tilbage, er meget, meget lille. Jeg havde hellere set, at man havde undladt at røre så meget ved dette spørgsmål. Det er min opfattelse, at det er gået godt nok indtil nu. Jeg er vidende om, at hvor sådanne forhold eksisterer, og hvor en nyetableret forretningsmand, landbruger eller hvad det er, har så store økonomiske byrder i de første år, at han faktisk ikke kan holde sine bygninger, sine maskiner og andet i den rigtige driftsmæssige stand, men må tære på det, dèr tages der af de lignende myndigheder et sådant hensyn. Og det er rimeligt og rigtigt. Nu har man lagt nogle rammer, rammer, som man faktisk ikke kan komme udenom, idet disse rammer skal ses på baggrund af og i forbindelse med statsskattelovens § 23.

Jeg har ikke mod til at kritisere bestemmelsen i § 9 om hustruens adgang til at underskrive selvangivelsen, men jeg vil dog sige, at heller ikke i dag er en selvangivelse, hvor ægtefællerne har underskrevet i skøn forening, ugyldig, den er ubetinget gyldig, men det er kun familieoverhovedets underskrift, der gælder, og det er det altså også i fremtiden.

Ud over det, jeg her har nævnt, har jeg med meget stor interesse noteret mig; at den højtærede minister i folketingsudvalget har stillet i udsigt, at vi nu endelig i løbet af denne rigsdagssamling fra regeringens side vil se et forslag til en ny statsskattelov, og det hilser jeg med glæde.

Jeg skal med disse ord anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Bovbjerg: Det foreliggende lovforslag er af den højtærede finansminister fremsat i en i forhold til den nugældende ligningslov omtrent uændret skikkelse. Der var ved lovforslagets fremsættelse i det høje folketing kun den forandring, at det nedslag i den skattepligtige indkomst, som alders- og invaliderentnydere, og forøvrigt alle 65-årige med tilsvarende indkomster, har fået gennem nogle år, er ført à jour, således at den skat, der skal svares, uanset forbedringer i rentenydernes kår bliver den samme. Denne ajourføring hilser vi med tilfredshed.

Men ved behandlingen i folketinget er lovforslaget undergået enkelte ændringer. Lønmodtagerfradraget på 300 kr., der gennemførtes for et år siden, er forhøjet til 400 kr. Det er klart, at denne ændring vil få visse konsekvenser, når dækningslovene skal vedtages til foråret.

Som noget nyt er der givet hustruen ret til at underskrive selvangivelsen, men uden retlige virkninger. Der er vist ingen grund til kritik heraf, men jeg vil dog gerne i denne forbindelse advare imod, at det bliver almindelig praksis, at man gennem lovgivning slår fast, at en underskrift ikke får retlige følger.

Endelig kan som noget nyt nævnes, at hvor en skatteyder første gang har etableret sig med en selvstændig erhvervsvirksomhed i tiden fra 1. april 1950 til 1. december 1952, og hvor denne etablering har ført med sig, at vedkommende har fået en særlig tyngende gæld med store afdragsforpligtelser, gives der ligningsmyndigheder og skatteråd ret til at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst. Den tanke, der ligger bag denne bestemmelse, er efter min mening rigtig. Der gives jo allerede forskellige skattelempelser på grund af de ekstraordinære økonomiske forhold — jeg nævner goodwill-ordningen, ekstraordinær afskrivning på nybygninger o. s. v. —, så det er kun rimeligt, at de, der etablerer sig i en dyrtid, får en vis form for skattefrihed. Det er ligeledes rigtigt, at det ikke gælder alle, men kun de økonomisk dårligst stillede. Det er efter min mening i første række den slags unge, der starter med en driftskapital, som de selv ved dygtighed og sparsommelighed har skabt, og som ikke gennem arv eller på anden måde har udsigt til at få deres for-